

şiddetli bir rüzgârla cezalandırılmıştır (bk. Fussilet 41/16; el-Kamer 54/19; el-Hâkka 69/6).

Âd, Nüh'un torunlarından Avs'in oğludur. Avs'in babası İrem, onun babası Hz. Nüh'un oğlu Sâm'dir. Tarihçiler ve müfessirler, Âd kavmini Âd-ı ülâ ve Âd-ı uhrâ olmak üzere iki kısma ayırırlar. Hz. Hüd'un peygamber olarak gönderildiği kavim Âd-ı ülâ'dır. Necm sûresinin ellinci âyetinde, "Allah daha önce gelen Âd'ı helâk etti" denilmektedir. Bu sebeple müfessirler, Âd ve Hz. Hüd ile ilgili olarak Kur'an'da zikredilen müşterek olayların hepsinin birinci Âd kavmiyle ilgili bulunduğu hemfikirler. Âd-ı ülâ'nın helâk edilmesinden sonra bu kavimden kurtulanların neslinden ikinci Âd, yani Âd-ı uhrâ ortaya çıkmıştır. Zemahşerî'ye göre, İrem şehrine sahip olan da bu ikinci Âd kavmidir. Ancak Kur'an-ı Kerim'de birinci Âd kavminden bahsedildiği halde (bk. en-Necm 53/50), ikinci Âd kavminden açıkça söz edilmemektedir. Yine Kur'an'da İrem şehrinde bahsedilirken (bk. el-Fecr 89/6-7) bu şehrin hangi Âd kavmine ait olduğu açıkça zikredilmemiştir. Tefsir kaynaklarında kaydedildiğine göre İrem, Âd'din dedesidir. Bu durumda İrem şehrinin ona izâfe edilmesi ve birinci Âd kavmiyle ilgili olması ihtimali daha kuvvetli görünmektedir.

Âd kavminin yaşadığı coğrafi bölge, birçok tarihçi ve müfessire göre Yemen'dir. Bu kavim Yemen'de Uman ile Hadramut arasındaki bölgede yaşamıştır ki Kur'an-ı Kerim'de de Hz. Hüd'un Ahkaf (الاحفاف) bölgesinde yaşayan bir kavme peygamber olarak gönderildiği anlatılmaktadır (bk. el-Ahkâf 46/21).

Âd kavmiyle ilgili bilgiler genellikle Kur'an'a dayanmakta, ayrıntılar ise daha çok tefsirlerde bulunmaktadır. Kur'an-ı Kerim'in beyanına göre bu kavim muhteşem saraylara (bk. eş-Şuarâ 26/128, 129), mallara, sürülere ve eşsiz bağ ve bahçelere sahipti (bk. eş-Şuarâ 26/133, 134). Bu yüzden gurur ve kibire kapılmış olan Âd kavmi putlara tapmaya başlamış, insanlara zulmederek azgınlık ve taşkınlıkta bulunmuştur (bk. Hüd 11/59; eş-Şuarâ 26/130). Allah, Hz. Hüd'u bu kavme peygamber olarak göndermiş, fakat kavmi onu yalanlayarak kendisine karşı çıkmıştır (bk. el-A'râf 7/65; Hüd 11/50; eş-Şuarâ 26/123-126). Hz. Hüd'un onları uyarması, Allah'ın kendilerine verdiği nimetleri hatırlatarak O'na inancılarını istemesine karşı onlar, "İster öğüt ver ister verme, bizce birdir, far-

ketmez" (eş-Şuarâ 26/136) diyerek kendilerine yapılan ikazları dinlememişlerdir. İsyân ve inkârlarının cezası olarak Allah, önce yağmurlarını keserek kuraklık sebebiyle ünlü İrem bağlarını kurutmuş, daha sonra kasıp kavuran bir rüzgârla onları cezalandırmıştır (bk. el-Ahkâf 46/24-25; el-Kamer 54/19-21). Sekiz gün süren bu rüzgâr, Kur'an'ın tasvirine göre Âd kavmini hurma kütükleri gibi buldukları yerden söküp atmıştır (bk. el-Hâkka 69/6-8). Hz. Hüd ve ona inanan müminler ise bu felâkettten kurtularak (bk. el-A'râf 7/72) ikinci Âd kavminin çekirdeğini oluşturmuşlardır.

BİBLİYOGRAFYA :

Taberî, *Câmi' u'l-beyân* (nşr. Mahmûd Muhammed Şâkir—Ahmed Muhammed Şâkir), Kahire 1960-70, VIII, 217; XXVI, 22-23; Zemahşerî, *el-Keşşâf*, Kahire 1387/1968 — Beyrut, ts. (Dârü'l-Ma'rife), IV, 34; İbnü'l-Esir, *el-Kâmil* (nşr. C. J. Tornberg), Leiden 1851-76 — Beyrut 1385-86/1965-66, I, 85-89; Kurtubî, *el-Câmi' li-ahkâmi'l-Kur'an* (nşr. Ebû İshâk İbrâhîm), Kahire 1386-87/1966-67, VII, 235-236; Hâzin, *Lübâbü't-te'vîl*, Kahire 1317, IV, 127; Elmalılı, *Hak Dinî Kur'an Dili*, İstanbul 1936, VII, 5800-5801; Cevdet Paşa, *Kıyas-ı Enbiyâ*, İstanbul 1966, I, 9; *Tecrid Tercemesi*, IX, 90; Cevâd Ali, *el-Mufaşşal fi târîhi'l-'Arab kable'l-İslâm*, Beyrut 1976-80, I, 299-302; F. Buhl, "Âd", *IA*, I, 123-124; a.m.f., "Âd", *El²* (İng.), I, 169.

CELAL KIRCA

ÂDÂB

(الآداب)

Dinî ve sosyal ilimlerde

farklı anlamlarda kullanılan bir terim.

Kökü itibariyle "davet, çağrı" mânası ifade eden *edep**, dinin gerekli gördüğü ve aklın güzel saydığı bütün söz ve davranışları kapsar. Hayır ve iyiliğe yöneltmesi bakımından insanın övgüye değer vasıflarına da *edep* adı verilmiştir. Edep aynı zamanda Arapça'da "edebiyat" anlamına gelir. Bu kökten türetilmiş olan *edîb*, hem "edepli kimse" hem de "edebiyatçı" mânasını ifade eder.

Fıkıh terimi olarak *edep*, Hz. Peygamber'in devamlı değil de ara sıra yaptığı işler, davranışlar karşılığında ve genellikle çoğul olarak (*âdâb*) kullanılır. Hüküm bakımından gayri müekked sünnet gibi olup bunu yapan kimse sevap kazanır, yapmayansa günaha girmez ve kınanmaz; bu bakımdan nâfile, mendup, müstehap, tatavvu ve fazilet ile eş anlamlıdır. Âdâb çerçevesinde mütalaa edilen davranışlar, farz ve vâcibe bir ilâve olduğu için nâfile, Allah ve Resûlü tarafından teşvik edildiği için müstehap, karşılığında sevap vaad edildiği için

mendup, dinî bir mecburiyet olmaksızın yapıldığı için *tatavvu*, yapılması yapılmamasından daha iyi olduğu veya yapmanın ahlâkî kemalini arttırdığı için de *fazilet* diye adlandırılmıştır. Edep karşılığında bazan *sünnet* kelimesi kullanılmışsa da edep derece bakımından "zevâid sünnet"ten daha aşağıdır. Fıkıh kitaplarında, ait olduğu bölümün farz, vâcib ve sünnetlerinden sonra zikredilen âdâb, yukarıda kaydedilen mânalarda kullanılmıştır: "Âdâbü's-salât", "âdâbü'l-vudû", "âdâbü'l-i'tikâf", "âdâbü'l-ihrâm", "âdâbü'l-cum'a", "âdâbü'l-istincâ" gibi. Ancak herhangi bir konuda neyin âdâb olduğu, neyin olmadığı hususunda mezhepler arasında görüş ayrılıkları vardır. Daha çok Mâlikî, Şâfiî ve Hanbelî mezheplerine ait fıkıh kitaplarında, sünnet ve farz olan davranışların da bazan bu kapsam içine alındığı görülür. Bu gibi yerlerde âdâb kelimesi terim mânası yanında sözlük anlamıyla da kullanılmıştır.

Toplum fertlerinin yaşayış ve karşılıklı münasebetlerine genel ve ortak bir tarzda hâkim olan ve aksine davranışlarının yerine göre ayıp, terbiyesizlik, edepsizlik sayılarak kınandığı ahlâkî ve içtimaî kuralların bütününe hukukta *umumî âdâb* denir. Hadis kitaplarında müstakil başlıklar altında yer alan "Kitâbü'l-*edeb*" veya "Kitâbü'l-*âdâb*" bölümlerinde, Hz. Peygamber'in yaşayış tarzı, ferdi ve içtimaî münasebetlerde sünnetten farza kadar dinen uyulması gereken hususlar, bu konuda Hz. Peygamber'in emir ve tavsiyeleri bulunur. Âdâb kelimesi, bir iş veya sanata, bir hal veya davranışa nisbet ve izâfe edildiği zaman o alana ait özel kuralları, incelikleri, o konuda uyulması gerekli olan dinî, ahlâkî, meslekî esas ve hükümleri ifade eder: "Âdâbü'l-mülûk", "âdâbü'l-vizâre", "âdâbü'l-muhaddis", "âdâbü'l-mürîd", "âdâbü's-sülûk", "âdâbü'd-ders", "âdâbü'l-muallim", "âdâbü'l-müteallim", "âdâbü'l-bahs", "âdâbü'l-muâşeret", "âdâbü kitâbeti'l-Mushaf", "âdâbü tilâveti'l-Kur'an", "âdâbü'l-kadî", "âdâbü'l-müftî" gibi.

BİBLİYOGRAFYA :

Nevevî, *el-Mecmû'*, Beyrut, ts. (Dârü'l-Fikr), I, 28, 40, 456, 466; *Lisânü'l-'Arab*, "edeb" md.; Aynî, *el-Binâye*, Beyrut 1400-1401/1980-81, VII, 3; İbnü'l-Hümâm, *Fethü'l-kadîr*, Kahire 1389/1970, VII, 251; Behütî, *Keşşâfü'l-kınâ'* (nşr. Hilâl Musaylihî Mustafa Hilâl), Beyrut 1402/1982, VI, 467-468; Tehânevî, *Keşşâf*, "edeb" md.; İbn Âbidin, *Reddü'l-muhtâr*, Kahire 1386-89/1966-69, I, 123-124, 477-478; *Kamus Tercümesi*, "edeb", "âdâb" md.leri; *İTA*, I, 58-65; *Mu.F.*, IV, 157-161; *Mu.F.*, II, 345-346.

ABDÜLAZİZ BAYINDIR